

státní péče o zajištění dělnictva v případě onemocnění, a že zařízení okresních nemocenských pokladen bylo postaveno přímo pod vliv a dohled vlády, nýbrž svědčí o tom i celá řada ustanovení zákona, z nichž je patrna veřejnoprávní povaha okresních nemocenských pokladen. Tak stanoví § 1 povinné pojištění dělníků pro případ nemoci; podle §u 12 má zemský politický úřad podstatný vliv na zřízení nemocenských pokladen, na ustanovení jejich obvodů, jakož i jejich činnost; v §u 14 je zemskému politickému úřadu vyhrazeno schválení stanov pokladny; podle §u 19 jsou okresní nemocenské pokladny podrobeny státnímu dohledu politických úřadů prvé stolice, podle §u 20 může za předpokladů tam uvedených nahrazena býti správa okresních nemocenských pokladen státními orgány; trestati přestupky zákona, v §§ech 67 a 68 blíže naznačené, přísluší politickým úřadům (§§y 69 a 70); § 73 zavazuje též obce, by spolupůsobily při provádění zákona a tak dále. Nelze proto pochybovati, že kontrolor okresní nemocenské pokladny Jan V., jehož úkolem bylo podle zvláštní instrukce o tom vydané, by navštěvoval nemocné členy, zjišťoval, zda dodržují nemocenský řád a nařízení lékařovo a shledaný stav zapisoval do kontrolního lístku, jest osobou vrchnostenskou, požívající zvláštní zákonné ochrany podle §u 68 tr. zák.; poněvadž však tyto úkony náležejí do oboru prací, okresním nemocenským pokladnám přikázaným, dlužno je pokládati za záležitosti vládní.

Ve směru subjektivním zjistil první soud, že obžalovaný znal Jana V-a jako kontrolora okresní nemocenské pokladny a že věděl, že přišel k němu kontrolovat, když žádal, by mu odevzdal kontrolní lístek. Popírá-li zmateční stížnost toto vědomí obžalovaného v rozsudku formálně bezvadně zjištěné, neprovádí tím hmotněprávní zmatek po zákonu; chce-li však svou námitkou říci, že obžalovaný nevěděl, že kontrolor okresní nemocenské pokladny jest vrchnostenskou osobou ve smyslu §u 68 tr. zák., poukazuje na právní omyl, který ho neomlouvá (§ 3 tr. zák.).

Čís. 2299.

Rozsudečný výrok má poskytovat přesný přehled činů, z nichž jest obžalovaný viněn (§ 260 tr. ř.), kdežto rozhodovací důvody (§ 270 tr. ř.) mají dolíčiti oprávněnost toho, co si výrok ukládá za důkazní úkol.

V rozsudečném výroku není místa pro zjišťovací činnost a v důvodech scházející skutková zjištění (§ 281 čís. 5 tr. ř.) nelze doplňovati z výroku.

(Rozh. ze dne 27. února 1926, Zm I 817/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 26. října 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinec veřejného násilí podle §u 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle §u 312 tr. zák., pokud napadla výrok, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem §u 312 tr. zák. Vyhověl jí však, pokud čelila proti výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou

zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl, hledě k nezrušenému odsouzení pro přestupek podle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud z důvodu čís. 5 §u 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud, shledávaje v činu obžalované zločin veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., se nezmiňuje v rozhodovacích důvodech ani slovem o tom, v čem záležel služební úkon oficiála důchodkové kontroly Karla S-a, který stěžovatelka zmařila svým jednáním. Stížnosti dlužno i v tom přisvědčiti, že tento nedostatek rozhodovacích důvodů je podstatným, ježto se týká okolnosti rozhodné, t. j. takové, v níž jest splněn některý z právních pojmů ve výroku obsažených, a že se nedá odčiniti tím, že jest tento úřední výkon blíže naznačen ve výroku rozsudečném. Neboť i když se má právem za to, že rozsudečný výrok s rozhodovacími důvody tvoří jeden celek, jde přece o dvě od sebe naprosto odlišné části, což plyne ze srovnání čís. 4 §u 270 tr. ř. (jenž poukazuje na § 260 tr. ř.) s číslem 5 §u 270 tr. ř., podle kterýchžto ustanovení jsou pro každou z těchto částí předepsány jiné náležitosti, a vzájemný poměr těchto dvou částí, jak zjevno z §u 260 tr. ř. ve srovnání s §em 270 tr. ř., jest ten, že výrok rozsudečný má poskytovat přesný přehled činů obžalovanému za vinu kladených (§ 260 tr. ř.), kdežto důvody rozhodovací (§ 270 tr. ř.) jsou proto, by dolíčily oprávněnost toho, co si výrok ukládá za důkazní úkol (srv. Mayer komentář k tr. ř. str. 452 pozn. 36 a str. 384 pozn. 13). Z toho plyne, že v rozsudečném výroku není místa pro činnost zjišťovací a že nelze v důvodech scházející skutková zjištění doplňovat z rozsudečného výroku. Jelikož pak na zjištění toho, v čem soud spatřuje úřední výkon, který byl obžalovanou zmařen, závisí právní posouzení viny, trpí rozsudek zmatečností podle čís. 5 §u 281 tr. ř. (nedostatek důvodů) a bylo stížnosti již z tohoto formálního důvodu vyhověti, aniž bylo třeba se zabývatí hmotněprávním zmatkem podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 2300.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

S hlediska §u 8 zákona nezáleží na tom, zda pachatel jest vlastníkem nemovitosti, z níž se nájemné požaduje.

Adaptační příspěvek není nájemným.

Pronajímatelem jest každý, kdo ujednává smlouvu s nájemníkem ať vlastním ať cizím jménem a dává slibovati nebo poskytovatí majetkový prospěch sobě nebo jinému.